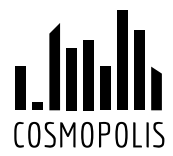

LEAH BRUNNEROVÁ

OBRÁNCE

MIMO HRU

LEAH BRUNNEROVÁ

OBRÁNCE

MIMO HRU

Přeložil Petr Kotouš

© 2023 by Leah Brunner

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Petr Kotouš, 2024

Cover illustration © by Melody Jeffries

ISBN 978-80-271-5269-8

KAPITOLA 1

Mitch

Létám po ledě během předzápasového rozbruslení, svaly mě jaksepatří pálí. Radši ať bolí svaly, tělo a kůže než ten otravný orgán v mé hrudi. Pět dní jsem nehrál, tenhle zápas už jsem potřeboval jako sůl.

Nechci přemýšlet, nechci se babrat v tom, že nemám rodinu, se kterou bych strávil tyhle takzvané *svátky*. Připomínat si, že všichni spoluhráči ji mají. Že oni jsou ponoření do svátečních radovánek se svými milovanými.

Na rozdíl ode mě. Ale tamto já nepotřebuju, já potřebuju *tohle*. Výzvu pro svou duši, pro své tělo. Využít svaly pro to, k čemu jsem je celou tu dobu důsledně trénoval. K tomu, pro co jsem dřel. Pro tu jedinou dobrou věc v životě, která mi vydržela.

Osmnáct let jsem se všech *svátků* děsil. Školní volna, letní prázdniny, a teď... NHL má na konci roku pokaždé pauzu. Tolik volného času znamená jediné: až příliš času na přemýšlení.

Pohlédnu k plexisklům a všimnu si, jak spoluhráči pomrkávají na své potomky a manželky na tribuně za nimi. Každé dítě na sobě má miniaturní dres s číslem svého otce. Ani jim nemusím vidět na záda, abych věděl, že tam místo jmenovky stojí TÁTA. Rozmrzele odfrknu. Akorát pitomý kýč.

Kluci mávají a posílají vzdušné polibky svým přítelkyním, což s hokejovými rukavicemi působí směšně. Jejich holkám je to jedno,

vždycky jim hned zamávají, jako by tihle obrovští, zpocení hokejisti byli ta nejbáječnější stvoření na zeměkouli.

Tohle je na domácích zápasech to nejhorší. Přesně proto mám radši, když hrajeme venku.

S heknutím vypálím puk na našeho brankáře Bruce. Nedává pozor, spokojeně se kření na rodinky kolem sebe. Puk ho trefí do helmy, donutí ho to otočit hlavu ke mně. Změří si mě přimhouřenýma očima, ale v koutku úst mu hraje pobavený úsměv. Bruce je asi jediný člen týmu, kterého neuráží moje „nepříjemný ksichtění“, jak tomu říkají ostatní.

Bruce má špinavě blond vlasy a zelené rošťácké oči, vyzařuje z něj veselí a radost. Je jako nějaký přerostlý vánoční skřítek. Spíš by se hodil k práci v Santově dílně než do hokejové branky, i když gólmán je to teda parádní. Co se mě týče, nejlepší v lize, ale já nejsem objektivní.

„Nemrač se!“ zavolá Bruce přes led – jako by mi četl myšlenky – a pošle mi puk zpátky.

Zašklebím se. „Prostě už chci, aby to začalo,“ zalžu. Totiž, jasné že chci, aby to už začalo, ale spíš mi teď hlavou běží, jak otravně se kluci z týmu chovají. Jako by za sebou neměli celých pět dní pohromadě se svými rodinami.

Pošlu do sítě další puk a všimnu si holčičky trochu bokem za plexisklem. Bude jí sotva deset, zírá na nás v posvátném úžasu. Vlasy jí zakrývá kapuce obnošené mikiny D. C. Eagles, po ramenou se jí ale plazí hnědé copánky. Ani stopa po zbožňujících rodičích nebo sourozencích, žádný dres z naší poslední fanouškovské kolekce, natož některý ten nápadný transparent s nápisem jako #1 JE MŮJ HRDINA! nebo #XY, UDĚLÁME SI SELFIE?

Ta holka je outsider, tohle já dovedu poznat. Přejedu k ní a naše pohledy se střetnou. Překvapeně vykulí rozzářené oči. Nejsem si

jistý, jestli proto, že si jí někdo všiml, nebo že jsem si jí všiml zrovna já... A já nemám pověst přívětivého chlapíka, který navazuje kontakt s fanoušky. V té holce ale zvláštním způsobem vidím sám sebe. Svoje žalostné dětské já.

Zvednu hokejku nad hlavu, přetáhnu ji přes plexisklo, které mě od ní odděluje, a nechám ji sjet přímo do jejích třesoucích se rukou. Sáhne po ní a brada jí klesne.

Přes sklo vidím, jak její rty nervózně hlesnou *děkuju*. Místo odpovědi kývnu a v šumu z tribun rozeznám trenérový výkřik. Vzhlednu a vidím, že nás trenér Young svolává do šatny. Konečně je po rozbruslení.

Než zamířím do tunelu, uslyším za sebou Bruceův hlas. „Já tě viděl, abys věděl. Opatrně, Mitchi. Fanoušci by mohli zjistit, že přece jenom máš srdce.“ Vím, že žertuje, ale má pravdu. Musím si dávat většího bacha, jestli nechci, aby po mně fanoušci šli.

Ne, děkuju pěkně.

Rozesadíme se v šatně na svých místech a čekáme na Remyho, našeho kapitána Remingtona Forda, který bude mít svůj předzápasový motivační proslov. Remy se postaví v čele místnosti vedle trenéra Younga a čeká, až se všichni ztišíme.

Přistoupí k nim Weston Kershaw. Na jeho hrudi už se vyjímá písmeno „A“ pro asistenta kapitána. V našem týmu je něco málo přes rok, a už si razí cestu vzhůru. Musím nerad uznat, že je vážně dobrý hráč... Těžko to popírat, když si vezmete, že v téhle sezoně zatím nastřílel v lize nejvíc gólů ze všech. Dobře, fajn. Minulou sezonu taky – mě ale prostě rozčiluje. Nevím přesně, jestli je to kvůli tomu, jak si všechny dokáže omotat kolem prstu, jak je okouzluje svým „šarmem“. Nebo jestli je to tím, že se za rok ve Washingtonu D. C. zabydlel líp než já, který tady kroutí už šestý rok. Nebo protože se svou snoubenkou nepochybně za několik málo let vstoupí

do klubu „tatkovských dresů“. Patří prostě mezi ty, které si každý okamžitě oblíbí, má milující rodinu, všechno mu samo padá do klína. Je jako oblíbený televizní pořad, který si pustíte po náročném dni, seriál, na který má každý vždycky náladu, ze kterého okamžitě dovede citovat hlášky. West, to je v našem týmu *Chandler*, *Ross* i *Joey* dohromady. A já ho za to nesnáším.

Colby Knight, který sedí vedle mě, mě štouchne do žeber. Vzhlednu a vidím, že na mě Remy a West zírají.

„Hej, Mitchi! Slyšíš mě?“ burácí šatnou Remyho dunivý hlas.

Prohrábnu si prsty už teď zpoceně vlasy. „Sorry, soustředil jsem se na zápas.“

Bruce, který má skříňku nalevo od mé, dá pohledem jasně najevo, že ví, že kecám.

Remy se zakření a založí ruce na prsou, West na mě zírá, jako by nevěděl, co si má myslet. Nejspíš mu ale dělá dobře, že mě přistihli, jak nedávám pozor.

„Říkal jsem, že musíme hrát čistě. Žádný vysedávání na trestné lavici, musíme si dávat bacha, aby Renegades nehráli přesilovky.“

Přinutím se skoro neznatelně přikývnout a přejeďu si jazykem přes špičky zubů. Snažím se nenechat se rozhodit tím, jak si do mě bez rozpaků zaryli. Vím ale, že mi to patří. V minulé sezoně jsem seděl pět zápasů a musel jsem zaplatit NHL několikatisícidolarovou pokutu za to, že jsem sejmul protihráče. Není ale moje chyba, že se se mnou kvůli tomu pustil do rvačky, při které si přetrhl křížový vaz. Neper se, když to neumíš.

Ted' je s proslovem řada na trenéru Youngovi. Všichni upřou pozornost na něj. Mluví o tom, že musíme do prvního zápasu vlít-nout, já ale sleduju Remyho, který mě provrtává pohledem jako rentgenovými paprsky. Podle všeho nejsem sám, kdo si uvědomuje, že po delších pauzách mezi zápasy bývám obzvláště náchylný

k vyloučení – a pokud jde o Carolina Renegades, naše největší konkurenty v Metropolitní konferenci, tak to platí dvojnásob.

Za třicet minut už se na ledě připravujeme na úvodní vhazování. Rychle mrknu na tribunu, ale ta holka z rozbruslení už tam nesedí. Zato si všimnu pár ženských, co drží transparenty s žádostí, aby si je Weston Kershaw nebo Colby Knight vzali za manželky, sklopím oči a procedím mezi zuby nadávku. Ani jeden transparent, kde by stálo moje jméno, což mi vyhovuje. Já se rád držím v pozadí. Zároveň je to připomínka, že já tady platím za potížiistu... za toho, co ho nemají rádi.

Zřetelně cítím, jak se ve mně hromadí zadržovaná energie a agresivita, jako by proudy vody rozemílaly skaliska mé slábnoucí sebekontroly. A je mi jasné, že se ta zadržovaná energie nesmí vybouřit v soubojích, které dnes večer podstoupím.

Konečně je to tu, puk dopadne na led a já se pustím za ním, v hlavě se mi promítají návyky z tréninkových zápasů. Vedle mě sprintuje za pukem hráč Renegades číslo třicet sedm, periferním pohledem vidím jeho bílý dres. Dalo se to čekat. Řeči, kterými se snaží provokovat, nejenže přesahují hranice všech obvyklých provokací, navíc se ukázalo, že hráč, kterého jsem v minulé sezoně sejmul, byl jeho nejlepší kámoš. A sakra.

Snažím se s Iljou Adrikem vůbec nenavazovat oční kontakt. Čiší z něj taková zloba, že bych při pohledu na něj mohl zkamenět.

„Andersone!“ jeho těžký přízvuk navíc doplňuje šišlání, jak má nasazený chránič zubů. Nevšímám si ho, ale jeho hlas se nedá v okolním hluku přeslechnout.

„Jakýs měl Vánoce, čéče?“

Zatnu zuby zevnitř do tváří, až si je málem prokousnu.

„V klídku a... o samotě? Jak to máš rád?“

Ztuhnou mi svaly na krku a cuknu hlavou ze strany na stranu, až mi zapraská v obratlích.

Uchechtne se. „Nebo jsi zajel navštívit tatku?“

V tom okamžiku se už tak dost nahlodaná skaliska mé sebekontroly roztrhají na kousky; stejně jako zakrátko jeho obličej.

KAPITOLA 2

Andie

„Noahu! Koukej sebou hnout! Nebo přijdeme pozdě! Zase...“ Poslední slovo zasyčím skoro neslyšně. Stojím pod schodištěm, ruce založené v bok.

Pohledem přejíždím po věcech poházených po schodech. Hromádky vypraného, tak trochu poskládaného oblečení, knihy, nákup z předplacené rozvážky Amazonu – což je ostatně moc šikovná služba a jediný důvod, proč nám nedošla zubní pasta –, zkrátka samé krámy, které jsme tam s Noahem postupně naskládali s tím, že je odneseme, až půjdeme nahoru. K čemuž ovšem nikdy nedošlo, a tak teď tvoří další pomník mého neuspořádaného života.

Opět mrknu na hodinky a vzdychnu.

Nahoře nad schodištěm se objeví Noah a tváří se, že ho moje ne-trpělivost ani trochu nevzrušuje. Tmavé vlasy má rozčuchané spánkem, mžourající oči napovídají, že se právě probudil. A to jsem mu včera nařídila budík na tři čtvrtě na šest.

Sotva se na něj můžu zlobit, nikdo při smyslech nemá takové brzké vstávání rád. Jenže co se dá dělat, tak to holt chodí, když jsem zdravotní sestra. Noah se vydá dolů po schodech. Tohle ráno vypadá obzvlášť nabručeně, takže si odpustím narážky a radši vytáhnu z kapsy müsli tyčinku a podám mu ji – tak trochu jako dýmku míru.

Vezme si ji, ale nestojím mu skoro ani za pohled zpod těžkých víček. Jeho hluboké hnědé oči zbožňuju, ale taky bych kvůli nim

nejradši brečela. Stejně měla máma. Srdce se mi sevře v hrudi. To-lik mi chybí.

Zaplaším podobné myšlenky, sehnu se a zvednu batoh povalující se mi u nohou. Noah se otočí, abych mu ho mohla navléct zezadu přes paže. Beze slova popadne kšiltovku D. C. Eagles a zamíří ke dveřím.

„Hokejový trénink,“ zašeptám si pro sebe. Čepice s orly mi připomíná, že dnes večer musím cestou z práce ještě vyzvednout Noaha na zimním stadionu.

Je to už skoro devět měsíců, co jsem se stala poručníkem svého mladšího bratra, a pořád si nemůžu zapamatovat jeho rozvrh.

Devět měsíců, a on sotva promluví. (Aspoň teda na mě.) Devět měsíců, a pořád jako by to ani nebylo doopravdy. Třeba až uplyne dalších devět měsíců, všechno se to srovná.

O čemž pochybuju.

Vezu ho svým malým autem do školy cestou, která je pro mě stejně nová jako péče o dítě a bydlení ve Washingtonu. Jako je ostatně nové naprosto všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy naši rodiče před devíti měsíci zahynuli při nehodě.

Nenutím Noaha k hovoru, netlačím na něj. Už takhle toho má ta jeho dětská hlava dost co zpracovávat. Samé věci, které by žádné dítě nemělo vůbec řešit. Jeho učitel mi prozradil, že je ve škole pořád hrozně tichý – zato se ale nevyhýbá sporům se spolužáky. Podle jeho terapeuta však *jisté* pokroky zaznamenává... To by snad mohlo prozatím stačit.

Vjedu do pruhu určeného k vysazování žáků, v němž se šinu až mučivě pomalu na to, jak je brzy. Obvykle tu bývám první.

Nakvašeně sevřu volant a sleduju, jak z auta přede mnou vystupuje nějaká matka. „Ne!“ zaskučím, ačkoli mě nemůže slyšet. „Nikdy, opakuju, nikdy nevystupovat z auta ve vysazovacím pruhu!“

Dívám se, jak odepíná sedačku a spouští dítě na zem. Chvilka na pár objetí a pusinek. Fajn, tak jo. Jenže tohle je očividně předškolák, a předškoláci se přesně z tohoto důvodu nevypouštějí z auta ve vysazovacím pruhu.

„Vystrčit dítě, zavolat pá pá, a sešlápnout plyn na podlahu!“ křičím na čelní sklo a máchám rukama ve vzduchu. Většinou takhle nevrlá nebývám, ale už teď jedu pozdě, nemám už ani čas stavit se pro kafe.

Cizí matka naposledy zamává a pak mi věnuje chladný pohled. Aha, možná mě *přece jen* slyšela. „Do háje.“

Z Noahových rtů vyjede tiché pobavené uchechtnutí. Dívá se na mě a oči mu jiskří stejně jako kdysi našemu tátovi, když si nás dobíral. Usměju se na něj, radostí bez sebe, že se směje. Asi bych se měla stydět, že tu křičím na něčí laskavou maminku v autě před námi, ale cítím čiré štěstí. A možná i trochu naděje, že snad my dva, já a Noah, nakonec zase budeme kámoši.

Uhne pohledem, otevře dveře od auta a vyštrachá se ven. Než zabouchne dveře, ohlédne se za mnou. „Visíš dolar. Pokuta za nadávání.“

Na naši sklenici s pokutami jsem zapomněla. Teprve když jsem se přistěhovala za Noahem, došlo mi, jaká jsem huba nevymáchaná. Odvykla jsem si být mezi dětmi. Ve snaze mluvit slušně jsem vymyslela, že za každou nadávku hodím do sklenice dolar, a kdyby se snad naplnila, dopřejeme si nějakou zábavu. Třeba půjdeme do kina... Anebo vyrazíme do Paříže na luxusní dovolenou, když se tak dívám na tempo, s jakým do té sklenice házím dolar za dolarem. Nejsem si jistá, jestli si vůbec můžu dovolit platit pokuty za nadávání. Povědomá lítost mi znovu sevře útroby... Kdybych se bývala neodstěhovala, měli bychom k sobě blíž. Kdybych se neodstěhovala, cítili bychom se jeden vedle druhého příjemněji.

„Krucinál,“ zamumlám.

„Dva dolary,“ šeptne, než zabouchne dveře. Zamíří ke škole a ani se na mě neotočí, natož aby se třeba usmál. Ale řekl mi pár slov, dokonce zaptipkoval.

Jsem sice o dva dolary chudší, ale odjíždím s vítězoslavným pocitem.

„Vypadáš ztrhaně,“ podotkne kolegyně Ronda, jen co se zhroutím na židli v naší mrňavé odpočinkové místnosti. Jsou skoro tři hodiny a já si konečně našla čas na oběd. Sestry na JIP žádnou velkou odpočívárnu nepotřebují, protože přestávky stejně skoro nemáme.

Pohlédnu na Rondu. Má na sobě stejný modrý sálový oděv. Tmavé oči jí na pozadí tmavé pleti jiskří jako hvězdy na nebi, napůl škádlivě, napůl starostlivě. Je o dvacet let starší než já, přesto je to moje nejbližší kamarádka tady ve Washingtonu.

Odpovím jí chabým úsměvem. Na žádnou duchaplnou repliku mi nezbývá energie.

Zastrčí si za ucho stříbřitě šedou loknu, která se jí uvolnila z úhledného drdolu. „Kolik toho tak většinou naspíš?“

Odfrknu si. „Jsem zdravotní sestra. Já přece spát nepotřebuju.“

Stáhne rty. Můj sarkasmus ji očividně neoblafnul. „A kdy jsi naposledy vyrazila někam ven, myslím jinam než do práce?“

Podívám se na šedivý nemocniční strop a v duchu počítám, jak je to dlouho, kdy jsem se pořádně vyspala nebo pobyla s přáteli.

„A co třeba rande?“ Rondin hlas proniká mými myšlenkami. „Kdy tě naposledy nějaký chlap zataáhnul do postele, co?“

„Rondo!“ vydechnu, vztyčím se na židli a přiložím dlaň na hrud’.

Zhluboka vzdychne. Víím, že si o mě dělá starosti. A o Noaha.

„Víš, že ti kdykoli Noaha pohlídám. Bydlím ve stejné ulici. Stačí se jenom zeptat, Andie.“

Přikývnu, její laskavost mě těší, ale rychle odvrátím zrak od jejích tmavých očí, které jako by mi viděly až do žaludku. Zaměstnám se tím, že zkrátím vzdálenost mezi sebou a lednicí, ze které vytáhnu svůj toust s burákovým máslem.

Ronda zakašle, aby k sobě opět přilákala mou pozornost. Hlavu má nakloněnou na stranu a ukazuje na tašku sendvičového řetězce Jimmy John's na stole vedle sebe.

Popotáhnu nosem, jako že pláču dojetím. Ronda zavrtí hlavou a snaží se nerozesmát.

„Nezačínej.“

Pozdě, v té chvíli už jí procítěně děkuji svou verzí starého hitu Roda Stewarta.

Hned co moje sólo skončí, sevru ji v náručí.

Vykrouť se mi ze sevření. „Hlavně se koukej najíst. Máš *možná* tak sedm a půl minuty, abys do sebe nasoukala celou tu bagetu.“

„To je fakt,“ přikývnu.

Ronda se zvedne ze židle k odchodu, a když mě mívá, sebere mi z ruky toust s burákovým máslem a cestou ven ho hodí do koše. Odpočinková místnost ztichne, slyšet jsou jen rychlé kroky z chodby a různé pípání. Uvědomím si, jak málo času mám k přemýšlení. Ticho, které mi kdysi připadalo normální, je mi teď až nepříjemné. Něco jako smyslové přetížení, jenže naopak. Působí to divně... až strašidelně. Za devět měsíců jsem si postupně zvykla na nenápadné zvuky, které přináší život s mým mnohem mladším bratrem. Míček odrážející se od zdi, než ho zase chytne, ozvěna jeho kroků v horním patře, zatímco jsem dole v kuchyni, šustění papírů, když si dělá domácí úkoly.

Vím, že bych mohla požádat o pomoc, a také to dělám. Jenže

Ronda mi už teď tolik pomáhá a mně se přičí zase na ni něco navalit jen proto, abych mohla jít ven, a tam... co přesně? Balit chlapy? Udělat si pedikúru? Všechno mi teď připadá plytké a marné. Navíc nedokážu nikomu důvěřovat tak, abych byť na chvílku spustila Noaha z očí, pokud to není naprosto nutné. Proto trvám na tom, že ho budu vozit do školy, i když jsem podle něho mega trapná.

V hrudi mi buší srdce, důvěrně známý pocit nekonečného smutku. Mrak, který mi zatemňuje mysl, až se zdá, že skrz něj už nikdy neprohlédnu ke slunci. Zhluboka se nadechnu a pomyslím na tři dobré věci ve svém životě. *Noah, moje práce, spolehlivé vozidlo.*

S dalším nádechem se rychle pustím do jídla a veškeré další myšlenky odložím na jindy.

Mitch

„Patnáct zápasů?“ zařvu a vyskočím ze židle v kanceláři našeho generálního manažera Toma Parkera. Rozhlédnu se po všech čtyřech lidech v místnosti, svém agentovi (jak se to tváří?), Tomu Parkerovi (pochopitelně), trenéru Youngovi (který srší vzteky) a nějakém postarším chlápkovvi, kterého jsem v životě neviděl.

Pak od té skupinky lidí, co na mě nepřestávají civět, odvrátím oči a ruce mi vylétnou k hlavě, zabořím prsty mezi uvolněné pramínky vlasů. V duchu začínám počítat. Patnáct zápasů děleno třemi, čtyřmi týdně... To máme nějakých pět týdnů, kdy nebudu hrát. Pět týdnů, kdy budu mít až příliš volného času.

„Kvůli tomu, že ho bolí hlava? Já věděl, že je Ilja akorát velký minino!“ Před pěti dny jsem mu zmaloval obličej, a teď mám najednou zákaz? Absurdní.

Tom se opírá o okraj pracovního stolu, nevzrušený a klidný jako vždycky. Dlouhé nohy má překřížené a nohavice kalhot se mu povytáhly tak akorát, abych viděl ponožky se znakem D. C. Eagles vykukovat z jeho mokasín.

„Způsobil jsi mu těžkej otřes mozku, Mitchi. Z tvý strany je to opakovaný napadení. Proto takhle dlouhej trest,“ procedí trenér Young přes zuby. Sedí na židli vedle mě. Podle tónu jeho hlasu poznám, že je naštvaný, pochopitelně na mě, ale nejspíš také na rozhodnutí lidí z NHL.

Hlavně ale na mě.

Pokusím se uklidnit, zhluboka se nadechnu, ale místo výdechu ze mě vyjede zavrčení. „A *k tomu* ještě pokuta? Copak distanc nestačí?“

„V porovnání s jinými případy jsi z toho vyvázl ještě docela snadno,“ prohlásí generální manažer Tom. Zklidnit můj narůstající vztek se mu tím ale nepovedlo. „Jenže to ještě není všechno.“

Muž, kterého vidím poprvé, udělá krok ke mně. Vypadá o trochu starší než ostatní muži, něco kolem padesáti. Vlasy má skoro úplně šedivé, na sobě má oblek, námořnický modré kalhoty a nažehlenou bílou košili.

Prošpikuje mě pohledem zlatohnědých očí. Jeho vzezření a pevný pohled mi připomene jistou situaci, mohlo mi být nějakých šest nebo sedm let. Táta byl zrovna střízlivý a choval se víceméně jako táta. Jedna z mála hezkých vzpomínek... Ten den mě vzal do cirkusu. Okouznil mě tam krotitel lvů, sledoval jsem jeho pohyby, jak úplně v klidu krouží kolem lva. Krotitel a jeho vláčné, sebevědomé počinání v těsné blízkosti zvířete, které si dokonce v jednu chvíli olízlo tlamu... Lev pozorně sledoval každý jeho krok a pak provedl nacvičený kousek, proskočil zapálenou obručí.

Záhadný muž je nepochybně krotitel lvů. Znamená to, že lvem jsem tady já?

Tom pokračuje: „Jak víš, během týdne po tom tvém... incidentu... se sešlo vedení Eagles. Ve shodě s vedením Národní hokejové ligy, a jelikož jde o opakovaný přestupek, jsme se rozhodli, že bude prospěšné...,“ zarazí se, „a to jak pro tebe, tak pro tým,“ odkašle si a poposedne, jako by se v té situaci cítil nepohodlně, „abys začal spolupracovat s naším týmovým terapeutem.“ Ukáže na postaršího pána, který je tu s námi, nepochybně dotyčného týmového terapeuta.

Doktor napřáhne ruku, díky tmavé pleti vypadají jeho vlasy

zblízka ještě stříbřitěji. „Dobrý den, Mitchi, já jsem doktor Curtis. Těším se na spolupráci.“

Zírám na jeho nataženou ruku a mračím se. Chovají se ke mně, jako bych byl děcko. Copak nestačí pokuta a zákaz zápasů?

„Šlo akorát o pitomou bitku,“ odseknu, odvrátím se od cvokaře a zaměřím pozornost zpět na našeho generálního manažera. „Tohle je hokej, ne synchronizovaný plavání, krucinál.“

„Pokud vím, tak synchronizované plavání dokáže být hodně krutý sport,“ podotkne doktor, a když se na něj podívám, vidím, že mu cukají koutky.

Jeho vtípku se nezasměju, místo toho mu věnuju pohled říkající: *proč radši nezavřeš zobák?* Trochu se mi ale uleví, že má aspoň smysl pro humor, když už spolu budeme muset pracovat. Snad. Připomenu si, o co tu jde, a soustředím se raději na Toma a také na to, abych ze svého výrazu vymazal veškeré stopy pobavení.

Tom nasadí nasupený výraz. „Vůbec s tebou nehodláme diskutovat, Mitchi. Bezpečnost a férové zacházení jsou klíčové hodnoty naší organizace. Hráč musí trénovat svoji mysl stejně jako tělo. Zkus prostě považovat terapii za cosi jako tělocvičnu pro tvůj mozek.“

Stěží se ovládnou, abych neobrátil oči v sloup, ale neoponuju. Jestli mám sedět patnáct zápasů, stejně nebudu mít nic lepšího na práci.

Můj agent si odkašle. Na toho jsem úplně zapomněl. Nikdy mu nedokážu přijít na jméno, zní to nějak podobně, jako se jmenuje pes, Doug nebo Buddy. Teď na mě zírá s tím svým širokým úsměvem, co nikdy nepůsobí věrohodně. Možná za to můžou jeho chladné oči.

Tom kývne agentovým směrem. „Jo, tady Max má taky pár dobrých nápadů.“

Max. A jo.

Můj agent mi vždycky připadal jako člověk, který se k vám nave-
nek chová zdvořile, ale jakmile vyjdete ze dveří, říká o vás, že jste
kokot. Rozčiluje mě... Nejspíš protože je všude, kam se šustnu. Na
každé akci, skoro na každém zápase. Komukoli jinému musí při-
padat jako zcela neškodný člověk, je mu něco kolem pětáctyřiceti,
nosí pohodlné plátěné kalhoty a jednoduchou modrou košili. Hně-
dé vlasy má střížené až moc nakrátko, což je další důvod, proč mě
štve, protože *moc dobře* vím, že mu platím dost na to, aby si nechal
udělat slušný sestřih.

„Takže, proč jsem tady já.“ Přiloží si dlaň na hrud'. Nehty má čisté,
jeho ruka vypadá měkká, jako by v životě nepracoval mimo kance-
lář. „Potřebujeme zapracovat na tvém image. My víme, že seš fajn
chlapek, ale potřebujeme, aby se to dozvěděli i fanoušci.“

Zvednu obočí, jako bych se ptal: *Copak si někdo z vás vážně myslí,
že jsem fajn chlap?*

Trenér Young se vedle mě ušklíbne, nenápadně, ale dá se z toho
poznat, že mu hlavou prolétla stejná myšlenka. Týmu jsem platný,
protože jsem urostlý a silný jako zvíře..., ale nejsem Weston Kershaw.
Jsem si docela jistý, že by mě nikdo nepopsal jako „fajn chlapa“.

„A navíc...“ Max si tře prsty o sebe, jako kdyby šustil bankovka-
mi, „lepší image znamená lepší sponzorský smlouvy. A vzhledem
k tomu, že mi hned druhý den po té tvý pitomý bitce zavolal náš nej-
větší sponzor a zrušil nám smlouvu... Bejt tebou, bral bych to vážně.“

Vyvalím oči. Zpráva, že mě Advanced Athletic vyřadila, mnou
otřásla. Netušil jsem, že mi výrobce sportovního oblečení zrušil
sponzorskou smlouvu. Zatnu zuby. To znamená pár milionů do-
larů... fuč.

„Dobrá, a jak podle vás přesvědčíme lidi, že jsem fajn chlap?“ ze-
ptám se Douga... totiž Maxe, to je jedno.

Moje přímost mu na okamžik pokazí fasádu, ale okamžitě se vzpamatuje, odkašle si a napřímí se. „Jak asi víš, Eagles tady v regionu sponzorují pár juniorských týmů. Naštěstí pro tebe jeden z nich právě teď hledá asistenta trenéra na dočasnou výpomoc.“

Obočí mi vystřelí málem k vlasům. „Děti?“ Odvrátím zrak od trenéra a zírám na Toma. Oba muže ta myšlenka znepokojuje stejně jako mě. „Jak vás mohlo napadnout, že bych měl zrovna já pracovat s dětma? Vždyť já nesnáším i lidi, co už jsou dospělí!“

Max zvedne ruce před sebe a nakreslí obdélník jako televizní obrazovku. „Velkej, drsnej hráč, co se prohání po kluzišti bok po boku s roztomilejma dětma v hokejový výstroji.“ Přejede pěstěnou dlaní po spodním okraji imaginární televize. Nejspíš titulek. „Mitch Anderson: vztekly grizzly se změnil v plyšového medvídka.“

Tentokrát opravdu obrátím oči v sloup.

„Přestaň si dělat srandičky.“ Tomův hlas zní autoritativně. Stojí tam s rukama založenýma v obranné póze, jako by čekal můj útok.

„Trénovat malý hokejisty? Když mám očividně problémy se sebekontrolou? A co rodiče, souhlasí s tím vůbec?“

Použil bych jakoukoli výmluvu, abych se z toho dostal. Popravdě řečeno, každý malý hokejista, nebo spíš rodič malého hokejisty by byl bez sebe radostí při představě, že jeho děcko bude trénovat hráč z NHL. Jasně, zapletl jsem se do rvačky, způsobil jsem někomu otřes mozku – nešťastnou náhodou –, ale určitá míra násilí se od nás přece očekává. Je to součást celé té show. Aspoň tak nějak se to říká.

„Už je rozhodnuto, Mitchi,“ řekne Tom, kterého moje pokusy nějak se z toho vyvléknout očividně nebaví.

Trenér Young se ozve také. „Budeš na to teď mít čas a také to prospěje... tvojí reputaci.“

„Kdo ví, třeba tě to nakonec začne bavit!“ doplní ho Max trochu

příliš radostně. Všichni v místnosti na něj vrhnou stejně pochybovačný pohled, což mu trochu setře úsměv z tváře, hned se ale zase vzchopí. „První trénink máš dneska odpoledne. Poslal jsem ti do e-mailu všechny informace a rozvrh. Tak si to zkus trochu užít.“ Max mě poplácá po ruce, projde kolem mě a bez dalšího slova opusť místnost.

Otřes, a hlavně vztek, který ve mně bublá jako sopka těsně před výbuchem, mi připomenou, proč by mi nikdy neměli svěřovat děti k trénování. „Dneska odpoledne?!“

Tom jediný má na to, aby se ušklíbl, jak to na mě na poslední chvíli vybalili. „Promiň, že jsme tě na to nepřipravili, ale manželku asistenta trenéra dneska ráno odvezli do porodnice. Ta příležitost se objevila poněkud... nenadále.“

Otočím hlavu a podívám se na Younga, doufám, že se stane zázrak a on mě nějak zachrání. Trenér ale před sebe natáhne ruce, jako by čekal, že vyskočím a pustím se do něj. „Celý to byl Maxův nápad!“

Zatnu zuby a pak ze sebe vypravím nadávku, kterou jsem celou dobu zadržoval. Bohužel to uvolní moje nahromaděné napětí jenom zčásti. Všichni v místnosti na mě teď zírají s obezřetností v očích. Zase jednou mám pocit, že se mi stoličky každou chvíli rozletí na milion kousků. Stejně jako moje přičetnost.

Doktor Curtis se uchechtne. Jako jediný z nás se zdá být dokonale v pohodě, což mě kupodivu trochu uklidní. Aspoň někdo si nemyslí, že z téhle místnosti udělám kůlničku na dříví jako nějaký vyšinutý zlobr. „Mitchi, myslím si, že vám trénování pomůže rozvinout zcela nové dovednosti... jako třeba navazování vztahů.“ Nenechá se vyvést z míry mým zakaboněným obličejem a bez mrknutí oka pokračuje: „Navíc tak budete mít možnost pracovat na své sebekontrolě. Ukážu vám pár dechových cvičení, která vám přitom pomůžou, ale to až na našem prvním sezení příští týden.“

Nic na to neřeknu a Tom si po chvíli odkašle. „Fajn, tak to bychom měli. Já už ale potřebuju obvolat pár lidí, a taky je tu tým, co je třeba řídit. Takže, užij si svůj první den jako trenér, Mitchi.“

„Musíte mi chodit takhle těsně za zadkem?“ vyštěknu na fotografa – Maxova poskoka – a na Maxe, kteří mě následují do hokejové arény.

Dva v podstatě cizí lidé sledují každý můj pohyb a fotí mě, k tomu všemu se ve mně perou nejrůznější emoce, takže není divu, že mám všechny smysly zostřené. A není to příjemné. Připadá mi, že mi látka oblečení přiléhá nepříjemně těsně k tělu, kůže mě svědí, zvuky rozléhající se halou jsou příliš hlasité a v ústech mám kyselou pachut'. Všeho kolem mě je prostě až příliš. Hlavou mi prolétají vzpomínky na vlastní hokejové dětství. Ledacos z toho bylo fajn, protože hokej pro mě znamenal únik od života doma, ale spousta z toho zas tak fajn nebyla.

Z kyselé pachuti v ústech se mi obrací žaludek. Hokej mě v dětství držel při životě, motivoval mě a dával mi něco pozitivního, čeho jsem se mohl chytit. Hokejová hala mi ale navrací také horší vzpomínky z dětství, třeba když máma odešla a táta se dostal na dno. Nutí mě myslet na pozdní večery, kdy mě táta nepřijel vyzvednout z tréninku, takže mě domů musel odvézt některý z trenérů. Až nakonec zavolali sociálku. Zavřu oči a zhluboka se nadechnu. Snad to odežene všechny ty rozporuplné vzpomínky, abych se mohl soustředit na pitomý koučování dětí.

Cokoli, hlavně abych zase mohl hrát. Přesně to udělám.

„Promiňte, pane Andersone. Budeme se snažit nepřekážet,“ řekne třesoucím se hlasem fotograf, jako kdyby byl nervózní. „Ani si nevšimnete, že jsme tady.“

Trochu se zasměju, ale nezní to vesele. Vstoupíme do rozlehlé místnosti s lavicemi, kde si lidé můžou sednout, navléknout se do výstroje a zavázat si tkaničky. Světlovlasý muž, kterému nebude o moc víc než mně, vrazí dovnitř dveřmi, které nejspíš vedou k některému z kluzišť. Už má na sobě trenérský dres, námořnický modré kalhoty a bundu s týmovým logem na hrudi (bohužel je to vombat držící hokejku), na hlavě potom ochrannou přilbu. A pochopitelně na nohou brusle.

„Mitch Anderson,“ pronese se zářivým úsměvem. „Jaká čest! Děti jsou celé pryč, že s námi budete pracovat!“

Skloním hlavu, protože nemám, co bych na to řekl. Já tady koneckonců vůbec nechci být.

„Já jsem Aaron.“ Napřáhne ke mně ruku, a pak si všimne, že na ní má navlečenou hokejovou rukavici. Zasměje se a stáhne ji.

Potřesu mu rukou. Už ví, jak se jmenuju, tak ze sebe vydám zvuk, který doufám zní jako přátelské zabručení.

„Moc toho nenamluvíte!“ Znovu se zasměje.

Aaron se zřejmě směje hodně. Dost otravně.

„Oblečení máte ve skříňce v trenérské šatně.“ Ukáže ke zdi úplně vlevo. „V klidu se převlečte a sejďeme se na ledě.“

Zapluju do šatny a rychle se převléknu. Mám teď na sobě to samé oblečení jako Aaron. Včetně dementního vombata. Rozhodně to není kvalita jako v NHL, ale mohlo být i hůř. Vyšitý vombat na prsou je tuhý a nepříjemný. Kdo normální by si vybral jako svého maskota zrovna vombata? Proč ne něco víc děsivého, třeba draka? Aspoň že mám svoje vlastní brusle, Aaron by mi určitě dal nějaké také s vombaty. Max a fotograf mi v téhle uniformě pořídí pár fotek před transparentem s logem Washington Wombats a pak se vydáme ke kluzišti.

Nevšímám si zírajících rodičů, kteří si mě fotí a natáčejí telefony. Dobruslím doprostřed ledové plochy, kde se shromáždil celý tým.

V e-mailu od Maxe stálo, že dětem bude mezi osmi a třinácti lety. Je mezi nimi dokonce několik holek, zpod přileb jim vykukují copánky a culíky.

Aaron klečí na jednom koleni a něco dětem vykládá. Když mě uvidí, usměje se. „Tady máme našeho nového asistenta trenéra!“ Vstane. „Vombati, přivítejte trenéra Andersona ledovým pozdravem!“

Všechny děti začnou mlátit hokejkami o led a smějí se, kromě jednoho kluka vzadu, který vypadá stejně otráveně jako já.

„Páni, díky.“ Pokusím se o přátelský úsměv. „Doufám, že nás to bude... Totiž...“ Odmlčím se, se slovy mi to nikdy nešlo. Ani s dětmi. A vůbec, copak se vůbec dá před hokejem pronést povzbuzující řeč, když nemůžete používat nadávky? „Doufám, že si to spolu užijeme.“ Slovo *užijeme* ze mě vypadne nějak přiškrceně, připadá mi v mých ústech cizí.

Aaron na mě zírá, jako kdybych byl mimozemšťan, který v životě nemluvil s dětmi. *A mluvil jsem snad?*

Konečně tleskne rukama a rozhlédne se po dětech. „Fajn, tak pojďme začít.“ Děti se rozjedou do všech směrů, vědí, co a jak.

Aaron se obrátí ke mně. „Rozdělíme je do dvou skupin a budeme dělat cvičení. Dám vám pár těch nejtalentovanějších, kteří už hrají juniorskou ligu.“ Ukáže hokejkou na skupinku, která na opačném konci kluziště cvičí práci s hokejkou. Jednotlivé sekce ledové plochy oddělují molitanové mantinely. Přejedu pohledem po obou skupinkách dětí, a hned je mi jasné, že mě posílá k těm, kterým to jde mnohem lépe než ostatním. Dokonce na sobě mají lepší dresy, které mají i jmenovky na zádech.

„Fajn, tak co ode mě přesně chcete?“ zeptám se při pohledu na skupinu osmi kluků, kteří krouží kolem a střídají puky do sítě. Bez problému střídají bruslení pozadu a popředu.

Aaron mě docela silně plácne do zad. „Zkuste jim třeba pro